

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobce: G. S., narozený X, státní příslušnost X, toho času v Zařízení pro zajištění cizinců Balková, Balková 1, 331 65 Tis u Blatna (dále jen **ZZC**),
zastoupený: Organizace pro pomoc uprchlíkům, z.s., Kovářská 4/939, 190 00 Praha 9,

proti

žalovanému: Ředitelství služby cizinecké policie, se sídlem Olšanská 2, 130 00 Praha 3,

v řízení o žalobě ze dne 10.2.2020 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29.1.2020 č.j. CPR-4138-2/ČJ-2020-930310-V234,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Včasnou žalobou ze dne 10.2.2020 doručenou soudu prostřednictvím datové schránky téhož dne se žalobce domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 29.1.2020 č.j. CPR-4138-2/ČJ-2020-930310-V234, jímž žalovaný jako správní orgán příslušný podle § 163 odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen **zákon o pobytu cizinců**), projednal jeho odvolání proti rozhodnutí Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen **správní orgán I.**

stupně), ze dne 12. 12. 2019 č.j. KRPP-166732-10/ČJ-2019-030022, kterým bylo dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 a 4 zákona o pobytu cizinců rozhodnuto o uložení správního vyhoštění a stanovení doby zákazu vstupu na území členských států Evropské unie v délce 1 rok, a rozhodl tak, že dle ust. § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, část prvostupňového rozhodnutí změnil tak, že se původní výrok rozhodnutí: „*Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, se stanoví v souladu s ustanovením § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., od okamžiku, kde se I. účastnice řízení pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Současně se podle ustanovení § 118 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., stanoví doba k vycestování z území členských států Evropské unie do 15 dnů.*“ nahrazuje výrokem: „*Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, se stanoví v souladu s § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. od okamžiku, kdy uplyne stanovená doba k vycestování. Podle § 118 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., se stanovuje doba k vycestování z území členských států Evropské unie do 15 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.*“ Ve zbylé části bylo rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrzeno.

2. **V žalobě** žalobce nejprve obecně namítal porušení ust. § 2 odst. 2, § 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále též **správní řád**) a napadl nepřiměřenost zákazu vstupu na území v délce 1 roku. Žalobce měl rovněž za to, že správní orgán délku ukládaného zákazu vstupu na území rovněž nedostatečně odůvodnil, a rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné. Správní orgán při posuzování závažnosti porušení zákonné povinnosti žalobce nepřihlédl k okolnostem konkrétního případu. Žalobce neměl v úmyslu se na území České republiky (dále jen **ČR**) skrývat, déle se zdržovat či nelegálně pracovat, nýbrž měl v úmyslu požádat v SRN (Spolková republika Německo) o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný přihlédl pouze ke skutečnostem, které jdou k tíži žalobce. Dále žalobce brojil proti postupu při aplikaci správního uvážení, když v případě užití správního uvážení je správní orgán povinen uvést konkrétní důvody a jednotlivé myšlenkové úvahy, které ho vedly ke stanovení dané doby zákazu pobytu. Správní orgán měl uvést, proč není možné uložit zákaz pobytu kratší, např. pouze na 6 měsíců. Žalovaný k délce trvání zákazu vstupu a pobytu na území pouze konstatoval, že: „Stanovení kratší doby, než která je stanovená, by nebylo účinné a dostatečně odrazující a nebylo by odpovídající uvedeným skutečnostem.“ Toto odůvodnění je však nepřesvědčivé a nezohledňuje individuální okolnosti. Závěrem žalobce navrhl, aby soud zrušil žalobou napadené rozhodnutí, stejně jako rozhodnutí správního orgánu I. stupně, a věc vrátil správnímu orgánu k dalšímu řízení. *(K žalobě byla připojena kopie napadeného rozhodnutí a plná moc zástupce.)*
3. **Napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 29.1.2020 č.j. CPR-4138-2/ČJ-2020-930310-V234**, bylo částečně změněno rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 12.12.2019 č. j. KRPP-166732-10/ČJ-2019-030022, kterým bylo žalobci dle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 a § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie (dále jen **EU**) v délce jednoho roku; počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států EU, byl stanoven od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území ČR a současně byla stanovena doba k vycestování z území členských států EU do 15 dní. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedené rozhodnutí správního orgánu I. stupně částečně změnil tak, že počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států EU stanovil v souladu s § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. od okamžiku, kdy uplyne doba stanovená k vycestování a podle § 118 odst. 3

zákona č. 326/1999 Sb. stanovil dobu k vycestování z území členských států EU do 15 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí; ve zbylé části napadené rozhodnutí (ze dne 12.12.2019) potvrdil. Původně totiž bylo ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně uvedeno:

„Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, se stanoví v souladu s ustanovením § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., od okamžiku, kdy I. účastnice řízení pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Současně se podle ustanovení § 118 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., stanoví doba k vycestování z území členských států Evropské unie do 15 dnů.“

Z odůvodnění napadeného rozhodnutí ze dne 29.1.2020 vyplývá, že žalobci bylo uloženo správní vyhoštění z důvodu, že v ČR nejméně od 9.12.2019 (žalovaný chybně uvedl na str. 2 rozhodnutí datum 19.12.2019, avšak ze správního spisu a z rozhodnutí správního orgánu I. stupně vyplývá, že správně je datum 9.12.2019.) pobýval v ČR neoprávněně bez cestovního dokladu a bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn. Po prostudování správního spisu žalovaný dospěl k závěru, rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo vydáno na základě správných a zcela jednoznačných skutkových zjištění. Protiprávní jednání žalobce bylo správně definováno a naplňuje skutkovou podstatu jak § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců, ale i § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 téhož zákona. Doba, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území členských států byla stanovena v zákonném rozmezí a v souladu s rozhodovací praxí v obdobných případech. Odvolací orgán vytkl prvostupňovému orgánu, že nespecifikoval, od kdy počíná běžet lhůta stanovená k vycestování, a nesrozumitelně vymezil počátek doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území, tato pochybení však změnou části výroku napravil. Žalovaný se dále vypořádal s jednotlivými odvolacími námitkami uvedenými žalobcem v odvolání, když mimo jiné uvedl, že správní orgán I. stupně dostatečně zjistil skutečný stav, opatřil si pro rozhodnutí potřebné podklady a zjistil všechny rozhodné skutečnosti svědčící ve prospěch i neprospěch žalobce. S ohledem na obsah protokolu o výpovědi žalobce se žalovaný ztotožnil s názorem správního orgánu I. stupně, že vydané rozhodnutí o správním vyhoštění bude zásahem do rodinného a soukromého života žalobce, ale nebude zásahem nepřiměřeným ve smyslu ust. § 174a zákona o pobytu cizinců. Dále uvedeno, že žalobce vstoupil na území ČR neoprávněně bez platného cestovního dokladu a bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn, čehož si byl žalobce vědom. Žalobce se při vstupu do schengenského prostoru nepodrobil důkladné kontrole, čímž se vyhnul provedení hraniční kontroly a vstoupil do schengenského prostoru a pobýval v něm neoprávněně. Tyto skutečnosti byly posouzeny jako velmi závažné jednání, neboť je ve veřejném zájmu členských států EU, aby se na jejich území zdržovali pouze ti státní příslušníci třetích zemí, kteří splňují přijaté podmínky vstupu. Správní orgán I. stupně shledal důvodné nebezpečí v tom, že žalobce má v úmyslu pobývat v schengenském prostoru přesto, že mu bude uložen zákaz vstupu, čímž bude mařit a ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, jelikož nemá v úmyslu respektovat rozhodnutí o správním vyhoštění. Skutečnost, že má žalobce v úmyslu pobývat na území ČR, považuje správní orgán i odvolací orgán za účelové tvrzení, neboť ČR pouze tranzitoval na území Německa, kde je lepší život a práce. Uvedené skutečnosti byly důvodem pro stanovení doby zákazu vstupu na území v délce 1 roku. Stanovení kratší doby by nebylo účinné a dostatečně odrazující, když délka doby byla stanovena po řádném posouzení zjištěných skutečností a důkazů jednotlivě a v jejich vzájemné souvislosti, po zhodnocení společenské nebezpečnosti, pohnutek a míry zavinění žalobce, a je zcela adekvátní a

v souladu s rozhodovací praxí správních orgánů. Mimo jiné bylo i uvedeno, že po změně výroku napadeného rozhodnutí v rámci odvolacího řízení pak lze také konstatovat, že takto provedenou změnou bylo dosaženo jeho plného souladu s právními předpisy. Protože dle odvolacího orgánu, tj. žalovaného, byl skutkový stav v této věci řádně zjištěn a doložen, bylo zcela v souladu se zákonem o pobytu cizinců vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění, proto bylo k odvolání žalobce rozhodnuto, jak uvedeno ve výrokové části rozhodnutí ze dne 29.1.2020.

4. **Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 13.2.2020** neuvedl žádné nové skutečnosti a odkázal na odůvodnění napadených rozhodnutí a závěrem navrhl, aby soud žalobu zamítl.
5. **Ze zasláného správního spisu vedeného žalovaným v této věci** vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 29.1.2020 odpovídají obsahu spisu. Podle doručky z datové schránky bylo napadené rozhodnutí ze dne 29.1.2020 zástupci žalobce doručeno téhož dne. Ze spisu dále vyplývá, že žalobce byl kontrolován na území Spolkové republiky Německo tamní policií dne 9.12.2019, když šel pěšky směrem od obce Pfrentsch do obce Waidhaus. Žalobce byl následně v rámci readmisní dohody převzat do ČR, kde bylo zjištěno, že nemá žádné platné oprávnění k pobytu na území a nevlastní žádný doklad totožnosti. Na základě uvedených skutečností bylo se žalobcem zahájeno řízení o správním vyhoštění. V protokolu o výsledku ze dne 12.12.2019 žalobce uvedl, že dne 13. 11. 2019 vycestoval z X, jejíž je státním příslušníkem, a cílem jeho cesty byla Spolková republika Německo, kde měl v úmyslu pracovat; cestoval přes Arménii a Srbsko a neví, přes které další státy cestoval. Cestu do Srbska mu zajišťovali převaděči, kteří mu sebrali pas. Žalobce pro legalizaci svého pobytu neučinil nic, ani nevěděl, že se nachází na území ČR, kde nemá žádného rodinného příslušníka, jen ve Francii má bratrance.
6. Dle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.), soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen **správní orgán**). Dle § 78 odst. 7 s.ř.s. soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). Dle § 31 odst. 2, 3 s.ř.s. ve věcech správního vyhoštění rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu.
7. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s.ř.s., jelikož žalovaný s uvedeným postupem souhlasil, žalobce s tímto postupem k výzvě soudu nevyjádřil nesouhlas a zároveň soud neshledal důvod pro nařízení jednání.
8. Podanou žalobou se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí ze dne 29.1.2020 z důvodů v ní uvedených a soud dospěl k závěru, že žaloba je nedůvodná s ohledem na níže uvedené.
9. Dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizinci, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního*

systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného cestovního dokladu, ač k tomu není oprávněn.

10. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o *správním vyhoštění cizinci, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
11. Zdejší soud v první řadě uvádí, že výčet ustanovení právních předpisů uvedených v žalobě, k jejichž porušení mělo ze strany žalovaného dle žalobce dojít (ust. § 2 odst. 2, § 3 a § 68 odst. 3 správního řádu), nelze považovat za řádné žalobní body, neboť žalobce neuvedl, v čem konkrétně porušení uvedených ustanovení spatřuje (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen NSS) ze dne 23.5.2018 č.j. 6 Azs 88/2018-38, rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 20.12.2005 č.j. 2 Azs 92/2005 - 58), a proto se jimi soud v souladu s výše uvedenou judikaturou nezabýval.
12. Spolu související žalobní námitky týkající se nepřiměřené délky uloženého zákazu vstupu žalobci na území členských států EU, nesprávné užití správního uvážení a nepřezkoumatelnosti soud posoudil následovně. Ze shora citovaných ustanovení zákona o pobytu cizinců vyplývá, že správní orgán má v případě aplikace těchto ustanovení možnost stanovit dobu zákazu vstupu na území členských států EU v maximální délce 5-ti let. Konkrétní délku zákazu vstupu na území pak určuje sám správní orgán na základě svého správního uvážení a s přihlédnutím ke specifickým okolnostem daného případu. Výkon správního uvážení musí vždy nalézt odraz v odůvodnění rozhodnutí, aby mohl soud přezkoumat, zda správní orgán při užití správního uvážení nezneužil či nepřekročil jeho meze. Závisí-li rozhodnutí správního orgánu na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkoumávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení, tj. „(...) *samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem*“ (srov. rozsudek NSS ze dne 24. 11. 2005, č. j. 6 Azs 304/2004 – 43). Úkolem soudu je tedy posoudit, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, resp. zda řádně a úplně zjistil skutkový stav a zda tam, kde se jeho rozhodnutí opíralo o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem.
13. Správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí k ukládané délce zákazu vstupu na území uvedl: „*Správní orgán důkladně zvážil druh a závažnost protiprávního jednání účastníka řízení, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a dospěl k závěru, že je zde namíste vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, jehož platnost omezí vstup cizince na území členských států EU na dobu 1 (jeden) rok, což je doba ve spodní hranici maximální doby stanovené zákonem o pobytu cizinců. Při stanovení této doby vzal správní orgán v potaz, že účastník řízení pouze přes ČR projížděl, a to dne 09.12.2019 bez platného cestovního dokladu a bez platného oprávnění k pobytu na území. Účastník řízení v protokolu uvedl, že nevěděl, že se zdržuje na území ČR a ani neměl v úmyslu zde zůstat. Cílem jeho cesty bylo Německo. V tomto případě účastník řízení neučinil žádné kroky k legalizaci jeho pobytu na území ČR. Stanovená doba je přiměřená k výše uvedeným skutečnostem a je dostatečná k ochraně zájmů státu.*“ Žalovaný ve svém rozhodnutí následně doplnil: „*Doba, po kterou účastníkovi řízení v souvislosti s rozhodnutím o správním vyhoštění nelze umožnit vstup na území členských států EU, byla stanovena*

v zákonném rozmezí a způsob rozhodnutí koresponduje s rozhodovací praxí aplikovanou v obdobných případech.“ Žalovaný dále vyvozoval přiměřenost uložené délky zákazu vstupu na území ze skutečností, že žalobce vstoupil vědomě na území ČR neoprávněně bez platného cestovního dokladu a bez platného oprávnění k pobytu, při vstupu do schengenského prostoru se nepodrobil důkladné kontrole a v schengenském prostoru pobýval neoprávněně. Dále uvedl: „Tyto skutečnosti správní orgán I. stupně posoudil jako velmi závažné jednání, neboť je ve veřejném zájmu členských států EU, aby se na jejich území zdržovali pouze ti státní příslušníci třetích zemí, kteří splňují přijaté podmínky vstupu. (...) Správní orgán I. stupně shledal důvodné nebezpečí v tom, že žalobce má v úmyslu pobývat v schengenském prostoru přes to, že mu bude uložen zákaz vstupu, čímž bude mařit a ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, jelikož nemá v úmyslu respektovat rozhodnutí o správním vyhoštění. (...) Skutečnosti uvedené výše jsou důvodem pro stanovení doby zákazu vstupu na území v délce 1 roku. Stanovení kratší doby by nebylo účinné a dostatečně odrazující. Délka doby, po kterou nelze účastníkovi řízení umožnit vstup na území členských států EU, byla stanovena po řádném posouzení zjištěných skutečností.“ Žalovaný považoval uloženou délku zákazu vstupu na území s ohledem na zjištěné skutečnosti za zcela adekvátní a v souladu s rozhodovací praxí správních orgánů, přičemž s tímto názorem se zdejší soud plně ztotožnil.

14. Zákon o pobytu cizinců odvozuje v jednotlivých případech dobu, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států EU, od závažnosti posuzovaného protiprávního jednání cizince. Jak již bylo uvedeno výše, v případě žalobce byl správní orgán oprávněn žalobci dle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 a 4 zákona o pobytu cizinců stanovit dobu, po kterou není žalobce oprávněn vstoupit na území, až na 5 let; uložil však dobu 1 roku, tedy ve výši pouze 1/5 maximální možné výše. Krajský soud neshledal u správních orgánů svévolné překročení správního uvážení. Pokud správní orgány mohly žalobce pro naplnění obou skutkových podstat vyhostit se zákazem vstupu na území až na 5 let, pak se uložení doby 1 roku jeví jako adekvátní posuzovanému případu. Z výše citovaných odůvodnění správních rozhodnutí je nadto patrné, že správní orgány při stanovení délky zákazu vstupu na území a přiměřenosti rozhodnutí jako celku se dostatečným způsobem zabývaly mimo jiné závažností protiprávního jednání žalobce, veřejnými zájmy státu, délkou pobytu žalobce na území, rodinnými vazbami, vazbami k zemi původu aj. V tomto směru jsou tedy jejich rozhodnutí přezkoumatelná, tudíž námitka žalobce o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí není důvodná.
15. Krajský soud nesouhlasí s názorem žalobce, že správní orgán nepřihlédl k okolnostem svědčícím ve prospěch žalobce (zejména minimální dobou setrvání žalobce na území ČR) a vzal pouze v potaz skutečnosti jdoucí k jeho tíži. K uvedenému je nutno nejprve konstatovat, že zákon o pobytu cizinců v souvislosti s dobou zákazu vstupu na území vůbec nepracuje s pojmy polehčujících a přitěžujících okolností [srov. § 119 odst. 1 písm. b) citovaného zákona]. Pokud jde o skutečnost, že žalobce na území pobýval pouze krátkou dobu, tak soud uvádí, že tuto skutečnost správní orgány zohlednily (viz např. rozhodnutí správního orgánu I. stupně na str. 3), stejně tak jako další výše uvedené skutečnosti, které byly v rámci správního řízení zjištěny.
16. Zdejší soud v návaznosti na vše výše uvedené konstatuje, že úvahy žalovaného i správního orgánu I. stupně v této věci nevybočily z mezí stanovených zákonem, rozhodnutí na nich založená jsou odůvodněna logickými úvahami a skutečností, o které správní orgány své posouzení opřely, mají oporu ve spise a byly řádně zjištěny. Soud tedy neshledal, že by

správní orgány při rozhodování o době, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU, svévolně překročily svoje diskreční pravomoci.

17. Lze tak uzavřít, že správní orgány obou stupňů zohlednily veškerá zákonem vyžadovaná kritéria pro uložení správního vyhoštění a délky zákazu vstupu na území, včetně posouzení přiměřenosti, pečlivě zvážily okolnosti daného případu a řádně a přezkoumatelně se s nimi vypořádaly i v odůvodnění svých rozhodnutí.
18. Na základě výše uvedených rozhodných skutečností, shledal soud žalobu nedůvodnou, a proto ji dle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl (**výrok I. rozsudku**), když změna výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně neměla vliv na nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.
19. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl právo na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Jelikož žalovanému nad rámec jeho úřední činnosti žádné náklady řízení nevznikly, bylo rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo. (**výrok II. rozsudku**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 8. dubna 2020

JUDr. Alena Hocká, v.r.
samosoudkyně